

РЕШЕНИЕ

№ 6548

гр. София, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 13.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **6463** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./.

Образувано е по подадена жалба от А. Б. Б. от [населено място] срещу Решение № 277/20.05.2022 г., постановено по преписка № 84/2020 г. на Комисия за защита от дискриминация /КЗД/ петчленен разширен заседателен състав, в частта, с която е установено, че:

1. ответната страна Министерство на финансите /МФ/, представлявано от министъра не е осъществил дискриминация под формата на „тормоз“ вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. на основата на признаци „пол“, „образование“, „убеждение“, „лично положение“, „обществено положение“ и „семеино положение" по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., не е извършил нарушение на права по Глава втора, Раздел I „Защита при упражняване правото на труд“ по чл. 17, чл. 18 и чл. 23, ал. 1 от ЗЗДискр., не е извършил нарушение на чл. 10 от ЗЗДискр., както и не е извършил „преследване“ по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр., по отношение на жалбоподателката А. Б. Б.;

2. ответната страна Министерски съвет /МС/, представляван от министър-председателя на Република България, не е осъществил дискриминация под формата на „тормоз“ във вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. на основата на признаци „пол“, „образование“, „убеждение“, „лично положение“, „обществено положение" и „семеино положение“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., не е извършил нарушение на чл. 10 от ЗЗДискр., както и не е извършил „преследване“ по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на

ЗЗДискр., по отношение на жалбоподателката А. Б. Б.;

3. ответната страна Министерство на труда и социалната политика /МТСП/, представлявано от министъра на труда и социалната политика, не е осъществил дискриминация под формата на „тормоз“ във вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. на основата на признаци „пол“, „образование“, „убеждение“, „лично положение“, „обществено положение“ и „семеино положение“ по чл. 4, ал. I от ЗЗДискр., не е извършил нарушение на чл. 10 от ЗЗДискр.. както и не е извършил „преследване“ по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр.,

като е оставена без уважение жалба вх. №44-00-655/27.02.2020 г. по описа на КЗД, и допълненията към нея, подадени от Б..

В жалбата са изложени съображения за това, че ответния орган се е произнесъл свръх петитум, тъй като се е произнесъл по незааявено искане, а именно, че ответниците не са осъществили спрямо жалбоподателя дискриминация под формата на тормоз и преследване. Такова искане твърди, че не е заявявала, поради което решението в тази му част е недопустимо. Моли същото в посочената част да бъде обезсилено. Излага съображения и за неправилност на оспореното решение, като издадено в противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Посочва, че на няколко пъти КЗД е изисквала от нея да уточнява претенцията си и да подкрепя с доказателства и аргументи твърденията си, а накрая в решението, бланкетно е цитиран отговора й. Твърди бездействие от страна на КЗД по направени от нея доказателствени искания, и по-конкретно за изискване от ДАНС докладна записка от 25.08.2017 г., с която се оборват твърдения, изложени в предоставена от МФ докладна записка от 24.08.2018 г. Това доказателство не е изискано, като не е и отхвърлено доказателственото искане. Прави подробен анализ на събраните доказателства и изводите, които според нея следват от тях, като намира направените от ответника в решението изводи за липса на дискриминация, за неправилни. Счита, че КЗД е игнорирала представените от нея факти и доказателства, както и не са обсъдени изложените от нея аргументи в писмената защита по отношение на становищата на ответниците. Посочва, че в протокола от проведено заседание от 07.12.2021 г. председателя на КЗД е разпределил доказателствената тежест на страните по преписката по искане на жалбоподателя, а в решението в противоречието на отразеното в протокола е посочено, че в тежест на жалбоподателя е да докаже и представи доказателства, от които да се направи извод, че равното третиране е нарушено. Счита това за противоречие. Уточнява, че КЗД й е дала указания да посочи сравнител, за да се прецени наличието на неравно третиране спрямо нея в сравнение с други лица. В отговора си от 10.03.2020 г. е посочила, че няма такава информация. Освен това, относно тормоза заявява, че сравнител не следва да се търси, тъй като се касае до възприятие на отделна личност. И въпреки че тя не е отправяла искане за установяване на дискриминация под формата на тормоз, то извода на ответника, че при формата на дискриминация „тормоз“ е необходимо сравнение с друго лица, намиращо се при сходни обстоятелства, което да е третирано различно, е незаконосъобразен. Моли за обезсилване на решението, в частта, с която ответника се е произнесъл свръх петитум, по незааявено искане, а в останалата му част да бъде отменено и преписката да бъде върната за ново разглеждане, или пък съдът да се произнесе по същество на спора, като бъде установена по отношение на нея извършена дискриминация от страна на ответниците.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата. Моли съдът да уважи жалбата по съображенията изложени в нея.

Ответният орган - Комисия за защита от дискриминация, в писмото, с което е представил административната преписка, изразява становище за неоснователност на жалбата.

В съдебно заседание не се представлява. В постъпили писмени бележки от юрк. К., оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Министерство на финансите, представлявано от министъра, в писмено становище оспорва жалбата, като моли за нейното отхвърляне.

В съдебно заседание се представява от юрк. Ц., която оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Министерски съвет, не взема становище по жалбата.

В съдебно заседание се представлява от юрк. Г., която моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Министерство на труда и социалната политика, в писмени бележки от юрк. Ш. оспорва жалбата, като моли за нейното отхвърляне.

В съдебно заседание се представлява от юрк. Ш..

СГП не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЗД е образувано по жалба с вх. № 44-00-655/27.02.2020 г. от А. Б. Б. срещу МФ, МС и МТСП с твърдения за осъществени актове спрямо нея на дискриминация, изразяващи се в тормоз и преследване и непредприемане на всички възможни мерки за постигане целите на ЗЗДискр. С жалбата, жалбоподателката е поискала да се установи нарушение на чл. 17 и на чл. 18 от ЗЗДискр. от страна на Министерство на финансите, да се установи нарушение на чл. 23. ал. 1 от ЗЗДискр. от страна на Министерство на финансите; да се установи нарушение на чл. 10 от ЗЗДискр. от страна на Министерски съвет. Министерство на финансите и Министерство на труда и социалната политика. Изложила е съображения свързани с осъществена по отношение на нея от посочените лица дискриминация. Навела е твърдения, че държавата чрез МС, МФ и МТСП е позволила да бъде уронено човешкото ѝ достойнство и да бъде тормозена и преследвана, като с непредприемането на действия в рамките на предоставените им правомощия за ефективна защита срещу актовете на дискриминация, довели до публичното ѝ принижаване като български гражданин и юрист, за разкриване на обективната истина, с което бездействие фактически са подкрепили недопустимото поведение на ръководител на държавна институция, е накърнено не само доброто ѝ име, но и вярата ѝ в добросъвестността и безпристрастността на органите, които имат нормативно установени задължения за постигане на целите на ЗЗДискр.

С уточнение вх. № 44-00-655 от 27.02.2020 г. е заявила, че с жалбата не се сезира КЗД с оплаквания срещу лицето Г. Н. - директор на АДФИ, тъй като срещу лицето Г. Н. - директор на АДФИ са подадени отделни искиове пред СРС. Предвид начинът, по който е била третирана от страна на МС, МФ, МТСП във връзка с подадените от нея сигнали и непредприемането на действия и мерки за предотвратяване на тормоза и преследването и постигане на целите на ЗЗДискр., счита, че дори да е имало други

лица в „сходно положение“, същите не са публично известни. Посочила е, че при тормоза сравнител няма и не следва да се търси, доколкото се касае за възприятие на отделната личност. Навела е твърдения, че индивидуалният праг на търпимост, възпитанието, образованието, житейските ценности и житейското положение на един човек са фактори, които определят степента на засягането му при нежелано поведение, което има за цел или резултат накърняване на достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда. Приема, че за нея бездействието от страна на държавни служители и институции и отказът им да извършат проверки при данни за дискриминация, тормоз и преследване от страна на работодателя ми и да изпълнят законоустановени техни задължения, е тормоз, който силно е накърнил достойнството ѝ и уронил професионалната ѝ репутация.

С разпореждане № 301/27.04.2020 г., председателя на КЗД е образувал преписка № 84/2020 г., като е отразено, че в жалбата са изложени съображения за дискриминация, извършена под формата на „тормоз“ във вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. по признаци: „пол“, „образование“, „убеждение“, „лично положение“, „обществено положение“ и „семеино положение“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., както и претенция за нарушение на права по Глава втора, Раздел 1 „Защита при упражняване правото на труд“ по чл. 17, чл. 18 и чл. 23, ал. 1 от ЗЗДискр., както и „преследване“ във вр. с § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр. Преписката е разпределена на Петчленен заседателен състав.

На жалбоподателя е указана доказателствената тежест и същия е уведомен за образуваната преписка. Определеният заседателен състав е определил докладчик по преписката.

Посочените като ответници по жалбата са уведомени и им е дадена възможност да вземат становище по наведените твърдения.

Постъпило е становище, с вх. № 90-17-26/01.07.2020 г. на И. А., ръководител на Инспектората по чл. 46 от Закона за администрацията в МФ, в което сочи, че И. на МФ е на пряко подчинение на министъра, извършва проверки по сигнали въз основа на писмена заповед или писмено разпореждане на министъра. Проверка била извършена от проверяващия екип.

Становище, с вх. № 12-00-22/01.07.2020 г. е представил и Г. Й., началник на политическия кабинет на министъра на финансите в процесния период. Отбелязано е в становището, че в МФ не са постъпвали сигнали от Б. по реда на Закона за защита от дискриминация с твърдения за тормоз на работното място, включително и сексуален тормоз, както и за актове на дискриминация по отношение на лицето от страна на директора на АДФИ. Посочил е, че не е подпомогнал съзнателно извършването на актове на дискриминация, изразяващи се в тормоз и преследване от директора на АДФИ в периода.

Постъпило е становище с вх. № 90-17-29/02.07.2020 г. от МФ, в което е изложено, че с вх. № 16-13-65 от 30.07.2018 г. в МФ е била получена жалба от А. Б. - зам. директор на АДФИ, срещу Заповед № ФК-09-120/18.07.2018 г. и Заповед № ФК-09-80/25.04.2018 г. на директора на АДФИ, придружена с писмо от директора на АДФИ и преписи от поисканите от лицето документи. След запознаване с изложеното в жалбата на 09.08.2018 г. бил изготвен отговор до Б., подписан за министъра от Р. В.-Ж. - заместник-министър на финансите, в който подробно било обяснено, че оспорените заповеди на директора на АДФИ, издадени в качеството му на работодател по сключения с Б. трудов договор, в които се определят задълженията ѝ

като заместник-директор на АДФИ, не попадат в приложното поле на АПК, поради което не представляват годен предмет на оспорване по реда на чл. 81. ал. 1 от АПК, тъй като издаването на заповеди за делегиране на правомощия на заместник-директора по реда на чл. 6, ал. 2 от Устройствения правилник на АДФИ, е изцяло в оперативната самостоятелност на директора на АДФИ.

Посочено е, че с писмо, получено в МФ с вх. № 16-13-65 на 28.08.2018 г., началникът на кабинета на министър-председателя уведоми Б. с копие до министъра на финансите, че подаденият от нея сигнал с искане да бъде разпоредено извършването на проверка в АДФИ вече е бил разгледан от министъра на финансите

С вх. № 16-13-65 на 03.09.2018 г. в МФ е постъпил следващ сигнал от Б. до министъра на финансите отново с искане за отмяна на посочените две заповеди, както и отмяна на Заповед № 266 от 27.08.2018 г. на директора на АДФИ за прекратяване на трудовото й правоотношение. С отговор от 04.10.2018 г. до г-жа Б. министърът на финансите отново подробно и мотивирано изложил законовите основания за неоснователност на отправените искания в жалбата й - посочените отношения са трудовоправни и преценката на органа по назначаването не подлежи нито на съдебен, нито на административен контрол, като отказа да й предостави препис от Докладна записка № 04-19- 248/24.08.2018 г. на директора на АДФИ - документ от вътрешноведомствения документооборот без самостоятелно значение извън контекста на ведомствената преписка, която обслужва.

Постъпило е становище с вх. № 80-00-84/05.10.2020 г. от МС, в което е отразено, че липсват доказателства и не се твърди по смисъла на тълкуването, прилагането на разпоредбите на ЗЗДискр. и практиката на АССГ и ВАС спрямо друго лице Б. да е третирана по-неблагоприятно, в случая от страна на МС, във водената с нея кореспонденция и спрямо друго лице със сходни оплаквания.

Получено е становище с вх. № 90-15-125/29.10.2020 г. от МТСП, от което се установява, че на 19.10.2018 г. в Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (ИА ГИТ) е получен сигнал от А. Б., в качеството й на бивш служител на АДФИ, за нарушение на трудовото законодателство, изразяващо се в това, че в законоустановения 14-дневен срок от страна на АДФИ не са издадени документи, които удостоверяват факти, свързани с трудовото й правоотношение. Въз основа на получения сигнал служители на ИА ГИТ извършили проверка за спазване на трудовото законодателство в АДФИ. В хода на проверката било установено, че в деловодния регистър на АДФИ е заведено заявление с вх. № 94-А- 50/28.09.2018 г., подадено от Б., с което Б. поискала да й бъдат предоставени копия от писмени документи. В резултат на извършена проверка и констатирани нарушения, контролните органи от ИА ГИТ дали задължителни предписания на АДФИ - да бъдат издадени и предоставени посочените в т. 5 и т. 7 от заявлението на А. Б. документи, със срок на изпълнение до 04.12.2018 г., за което е уведомила Б. за предприетите действия с писмо с изх. № 18097389/20.11.2018 г., изпратено по ел. поща.

След получаване на уведомлението в ИА ГИТ постъпило писмо с вх. № 18119215 от 23.11.2018 г., в което Б. изразила недоволството си от предприетите мерки от страна на ИА ГИТ и поискала да бъдат дадени задължителни предписания за предоставяне на всички поискани от нея документи от АДФИ. С писмо с изх. № 18100000/06.12.2020 г. от страна на ИА ГИТ бил предоставен отговор на Б., съдържащ подробни мотиви за предприетите мерки. На 10.12.2018 г. АДФИ информирала ИА ГИТ, че са предприети мерки за изпълнение на дадените задължителни предписания относно предоставянето

на документите на Б..

Посочено е, че в МТСП било получено писмо с вх. № 94-5938/20.12.2018 г. от Б., което съдържало информация за извършената от ИА ГИТ проверка и несъгласие с липсата на задължителни предписания от страна на контролните органи за предоставяне на всички документи, поискани от Б., от администрацията на АДФИ. С писмо с изх. № 94-106/16.01.2019 г. от заместник-министъра на труда и социалната политика Б. била уведомена, че след извършената проверка от страна на ИА ГИТ било установено, че АДФИ е предприела мерки за предоставяне на документите, за които е издадено задължително предписание. По отношение на оповестяваната информация в електронните медии, Б. била информирана, че същата не е от компетентността на МТСП, предвид което може да потърси правата си по съдебен ред.

В становището е прието, че от страна на ИА ГИТ като контролен орган по спазването на трудовото законодателство, съгласно чл. 399, ал. 1 от КТ, са предприети нормативно определените действия за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство. По отношение на искането на Б.. отправено до министъра на труда и социалната политика е посочена разпоредбата на чл. 7 от Закона за равнопоставеност на жените и мъжете (ЗРЖМ), като е прието, че във функциите на министъра на труда и социалната политика по чл. 7 от ЗРЖМ не се включва изясняването и обсъждането твърдения за осъществено насилие.

Посочено е, че по отношение на твърдението за нарушение на чл. 10 от ЗЗДискр., изразяващо се в непредприемане на всички възможни и необходими мерки за постигане целите на ЗЗДискр. - равенство пред закона, равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот и ефективна защита от дискриминация се заявява, че същото не е подкрепено с доказателства, но и извършената проверка от страна на ИА ГИТ, и дадените задължителни предписания на АДФИ, след сигнала на Б. доказвали именно обратното.

По преписката пред КЗД били проведени три открити заседания, на 31.05.2021 г., 07.12.2021 г. и 16.03.2022 г., на които били събрани и гласни доказателства.

Въз основа на събраните в производството през КЗД писмени и гласни доказателства и становища на страните, решаващият Петчленен разширен състав на КЗД, е постановил оспореното Решение № 277/20.05.2022 г., с което е установено, че:

1. ответната страна МФ, представлявано от министъра не е осъществил дискриминация под формата на „тормоз“ вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. на основата на признаци „пол“, „образование“, „убеждение“, „лично положение“, „обществено положение“ и „семеино положение“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., не е извършил нарушение на права по Глава втора, Раздел I „Защита при упражняване правото на труд“ по чл. 17, чл. 18 и чл. 23, ал. 1 от ЗЗДискр., не е извършил нарушение на чл. 10 от ЗЗДискр., както и не е извършил „преследване“ по смисъла на § 1. т. 3 от ДР на ЗЗДискр., по отношение на жалбоподателката А. Б. Б.;

2. ответната страна Г. И. Й. - председател на Държавна комисия по хазарта, с адрес: [населено място], бул.Щ. И. Г.“ № 15, не е осъществил дискриминация по формата на „тормоз“ във вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. на основата на признаци „пол“, „образование“, „убеждение“, „лично положение“, „обществено положение“ и „семеино положение“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., не е извършил нарушение по чл. 8 от ЗЗДискр., както и не е извършил „преследване“ по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр., по отношение на жалбоподателката А. Б. Б.

3. ответната страна И. С. А. - ръководител на инспектората на Министерство на

финансите, с адрес: [населено място], [улица], чрез адв. Я. А. Х. - от САК, пълномощник, със съдебен адрес: [населено място] 1000, район „С.“, [улица]. ет.2, офис 26, не е осъществил дискриминация под формата на „тормоз“ във вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. на основата на признаци „пол“, „образование“, „убеждение“, „лично положение“, „обществено положение“ и „семеино положение“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., не е извършил нарушение по чл. 8 от ЗЗДискр., както и не е извършил „преследване“ по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр., по отношение на жалбоподателката А. Б. Б.

4. ответната страна МС, представляван от министър-председателя на Република България, не е осъществил дискриминация под формата на „тормоз“ във вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. на основата на признаци „пол“, „образование“, „убеждение“, „лично положение“, „обществено положение“ и „семеино положение“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., не е извършил нарушение на чл. 10 от ЗЗДискр., както и не е извършил „преследване“ по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр., по отношение на жалбоподателката А. Б. Б.;

5. ответната страна МТСП, представлявано от министъра на труда и социалната политика, не е осъществил дискриминация под формата на „тормоз“ във вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. на основата на признаци „пол“, „образование“, „убеждение“, „лично положение“, „обществено положение“ и „семеино положение“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., не е извършил нарушение на чл. 10 от ЗЗДискр., както и не е извършил „преследване“ по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр.;

6. по отношение на жалбоподателката А. Б. Б. е оставена без уважение жалба вх. № 44-00-655/27.02.2020 г. по описа на КЗД, и допълненията към нея.

Решението е съобщено на жалбоподателката на 27.05.2022 г.

Жалбата е подадена чрез ответния орган на 13.06.2022 г., пощенско клеймо от 09.06.2022 г.

С протоколно определение от съдебно заседание на 13.10.2022 г., след оттегляне на жалбата, съдът е прекратил производството по жалбата на А. Б. Б. срещу Решение № 277/20.05.2022 г., в частта, с която е установено, че:

- Г. И. Й. - председател на Държавна комисия по хазарта, не е осъществил дискриминация под формата на „тормоз“ във вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. на основата на признаци „пол“, „образование“, „убеждение“, „лично положение“, „обществено положение“ и „семеино положение“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., не е извършил нарушение по чл. 8 от ЗЗДискр., както и не е извършил „преследване“ по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр., по отношение на жалбоподателката А. Б. Б.;

- И. С. А. - ръководител на инспектората на Министерство на финансите, не е осъществил дискриминация под формата на „тормоз“ във вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. на основата на признаци „пол“, „образование“, „убеждение“, „лично положение“, „обществено положение“ и „семеино положение“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., не е извършил нарушение по чл. 8 от ЗЗДискр., както и не е извършил „преследване“ по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр., по отношение на жалбоподателката А. Б. Б..

Определението е влязло в сила, предвид липсата на оспорване в предвидения 7-мо дневен срок.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален

административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е решение № 277/20.05.2022 г., постановено по преписка № 84/2020 г. на КЗД петчленен разширен заседателен състав, в частта, с която е установено, че:

1. ответната страна МФ, представлявано от министъра не е осъществил дискриминация под формата на „тормоз“ вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. на основата на признаци „пол“, „образование“, „убеждение“, „лично положение“, „обществено положение“ и „семеино положение“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., не е извършил нарушение на права по Глава втора, Раздел I „Защита при упражняване правото на труд“ по чл. 17, чл. 18 и чл. 23, ал. 1 от ЗЗДискр., не е извършил нарушение на чл. 10 от ЗЗДискр., както и не е извършил „преследване“ по смисъла на § 1. т. 3 от ДР на ЗЗДискр., по отношение на жалбоподателката А. Б. Б.;

2. ответната страна МС, представляван от министър-председателя на Република България, не е осъществил дискриминация под формата на „тормоз“ във вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. на основата на признаци „пол“, „образование“, „убеждение“, „лично положение“, „обществено положение“ и „семеино положение“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., не е извършил нарушение на чл. 10 от ЗЗДискр., както и не е извършил „преследване“ по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр., по отношение на жалбоподателката А. Б. Б.;

3. ответната страна МТСП, представлявано от министъра на труда и социалната политика, не е осъществил дискриминация под формата на „тормоз“ във вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. на основата на признаци „пол“, „образование“, „убеждение“, „лично положение“, „обществено положение“ и „семеино положение“ по чл. 4, ал. I от ЗЗДискр., не е извършил нарушение на чл. 10 от ЗЗДискр. както и не е извършил „преследване“ по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр., като е оставена без уважение жалба вх. №44-00-655/27.02.2020 г. по описа на КЗД, и допълненията към нея, подадени от Б..

Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на акта, тъй като жалбоподателя е адресат на процесното решение, поради което с акта са засегнати негови права и законни интереси. Жалбата е в срока за обжалване на индивидуалните административни актове, за което са представени надлежни доказателства. Жалбата е насочена срещу годин за оспорване административен акт, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество е неоснователна.

По съответствие на заповедта с процесуалните правила:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, при спазване на установената от закона писмена форма, съдържа предписаните в чл. 66 от ЗЗДискр. реквизити, като не са извършени съществени нарушения на административно-производствените правила. Посочен е издателят на решението, жалбоподателят, оплакванията му, извършените действия по проучването, становищата на ответните страни в производството, какво е установил органа от фактическа и правна страна и в крайна сметка какво е решението му същество на казуса, т.е. съдържа диспозитив. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат в самото решение. При издаването му са спазени специалните административно-производствени правила, установени в чл. 50 – чл. 70 от ЗЗДискр.

В съответствие с изискването на чл. 50, т. 1 от ЗЗДискр. производството е образувано по жалба на засегнато лице. След образуване на преписката, председателя на КЗД е определил същата да бъде разгледана от Петчленен разширен заседателен състав, който на свое заседание е определил докладчик от решаващия състав, след което са предприети действия по изпълнение на процедурата по проучване на преписката и събиране на доказателства, необходими за изясняване на спорните факти и обстоятелства, в съответствие с чл. 55, ал.1 ЗЗДискр. В хода на това производство са представени писмени становища от всички страни, съпричастни към казуса и имащи отношение към спора за упражнена дискриминация спрямо жалбоподателката А. Б., след което страните са поканени да се запознаят със събраните материали, да изразят становище по тях, както и да ангажират допълнителни доказателства и изложат твърденията си. Процедурата по проучване и събиране на доказателства е приключила със заключение на докладчика по преписката, след което е насрочено заседание на решаващия състав, за датата на което страните са били редовно уведомени. Проведени са три открити заседания с участие на страните, съответно на 31.05.2021 г., на 07.12.2021 г. и на 16.03.2022 г., с което производството е приключило и въз основа на събраните доказателства е постановен оспорваният административен акт.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че при постановяване на решението не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до неговата отмяна.

По съответствие на заповедта с материалния закон:

Настоящият съдебен състав намира, че решението е издадено в съответствие с материалните правила, поради следното. Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспореното решение обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти изложени като мотиви в акта и доколко същите изпълват състава на посоченото в решението правно основание за издаването му.

С императивната разпоредба на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По смисъла на ал. 2 на същата норма пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни

обстоятелства. В разпоредбата на § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр. е разписано определение на понятието „неблагоприятно третиране”, а именно - всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго, въз основа на признаците по чл. 4, ал. 1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица, т.е., което пряко или непряко засяга права или законни интереси. Според чл. 5 от ЗЗДискр., тормозът на основа на признаците по чл. 4, ал. 1 също е вид дискриминация. От анализа на цитираните норми следва извода, че за да е налице проява на дискриминация по смисъла на ЗЗДискр. е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, както от обективна, така и от субективна страна. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4 от ЗЗДискр. В този смисъл не е достатъчно да се установи по-неблагоприятно третиране на определен кръг лица в конкретен случай, а е необходимо да се докаже още, че това третиране е извършено съзнателно по някои от признаците, очертани в чл. 4 от ЗЗДискр., като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, като при всички случаи следва да се изразява в някой признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., в това число и „упражняване правото на труд“. С оглед на изложеното, за да се приеме, че с действията си ответните страни и заинтересовани страни в настоящето производство, са третирани по-неблагоприятно жалбоподателката Б. на работното ѝ място и същите имат дискриминационен характер, то те следва да се основават само и единствено на някой от защитените признаци на засегнатото лице, както и да не са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта да не са подходящи и необходими.

В процесния случай жалбоподателката нито в настоящото съдебно производство, нито в производството пред КЗД, е доказала факти, от които да може да се направи безспорен и категоричен извод, че заинтересованите страни – МС, МФ и МТСП, са я третирал по начин, по-неблагоприятен от останалите служители при упражняване нейното право на труд. Съгласно специалната норма на чл. 9 от ЗЗДискр. страната, която твърди, че е жертва на дискриминация следва да докаже факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, а ответната страна трябва да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено. Жалбоподателят е имал възможност да представи доказателства в подкрепа на защитната си позиция, както пред КЗД, така и в хода на съдебното производство пред тази инстанция.

Безспорно в производството пред КЗД е установено е, че жалбоподателката А. Б. е заемала длъжността „заместник директор” на Агенцията за държавна финансова инспекция по силата на Трудов договор № 155/07.12.2016 г. Със заповед №266/27.08.2018 г. на директора на агенцията Г. Н. е прекратено трудовото правоотношение с нея, считано от същия работен ден.

Оплакванията на жалбоподателката са за дискриминация, извършена под формата на „тормоз“ във вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. по признаци: „пол“, „образование“, „убеждение“, „лично положение“, „обществено положение“ и „семеино положение“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., както и претенция за нарушение на права по Глава втора, Раздел I „Защита при упражняване правото на труд“ по чл. 17, чл. 18 и чл. 23, ал. 1 от ЗЗДискр., както и „преследване“ във вр. с § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр., от страна на заинтересованите страни.

Безспорно се установява от доказателствата по делото, че Б. е сигнализираща писмено министърът на финансите, ИА ГИТ, министър-председателя, министъра на труда и социалната политика, Инспектората на МФ във връзка с нейните оплаквания. Подала е сигнал и до О. на Република България.

В твърденията е отразено, че заинтересованите лица не само активно не са предприели всички мерки, които са възможни, за да засилват и утвърждават забраната за дискриминация, но и с действията/бездействията си подпомогнали извършването на актове на дискриминация и с поведението си накърнили достойнството ѝ и създали враждебна, принижаваша, унижителна, обидна или застрашителна среда.

Защитата от дискриминация при упражняване на правото на труд е конкретно уредена в глава втора, Раздел I от ЗЗДискр., където се съдържат изисквания за равно третиране при създаване на условия на труд и изплащане на трудово възнаграждение. Съобразно цитираната от жалбоподателката разпоредба на чл. 17 от ЗЗДискр. работодател, получил оплакване от работник или служител, който се смята за подложен на тормоз, включително сексуален тормоз, на работното място, е длъжен незабавно да извърши проверка, да предприеме мерки за прекратяване на тормоза, както и за налагане на дисциплинарна отговорност, ако тормозът е извършен от друг работник или служител. В нормата на чл. 18 от същия закон е посочено, че работодателят в сътрудничество със синдикатите е длъжен да предприеме ефективни мерки за предотвратяване на всички форми на дискриминация на работното място. Съгласно чл. 23, ал. 1 от ЗЗДискр., при поискване работодателят предоставя информация на лицето, което твърди, че са нарушени правата му по този раздел.

Както правилно е посочено от административния орган, цитираните разпоредби се отнасят до задължения, вменени със ЗЗДискр. на работодателите. В случая заинтересованите страни нямат качеството на „работодател“ на Б. и не дължат изпълнение на задълженията по посочените разпоредби от ЗЗДискр. и не би могло такива да им се вменят.

Въпреки това, в разпоредбата на чл. 8 от ЗЗДискр. е посочено, че лицата, съзнателно подпомогнали извършването на актове на дискриминация, носят отговорност по този закон. В чл. 10 от ЗЗДискр. е разписано, че при осъществяване на правомощията си държавните органи и органите на местното самоуправление са длъжни да предприемат всички възможни и необходими мерки за постигане целите на този закон. Видно обаче от събраните писмени доказателства, жалбоподателката е получавала отговори по подадените от нея сигнали към заинтересованите страни в настоящото производство, като се установява, че същите са извършвали проверки и съответно са уведомявали писмено Б. за резултатите от тях. От изложеното може да се направи обоснован извод, че твърдяното от жалбоподателката бездействие от ответните страни във връзка с нейните сигнали, не се установява. Не се доказва нарушение на чл. 8 и чл. 10 от ЗЗДискр.

За да се констатира наличието на дискриминация, е необходимо да бъде посочено друго лице за сравнение, поставено в по-благоприятни условия от жалбоподателя на базата на признаците по ал. 1 на чл. 4 от ЗЗДискр. или „чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика“. Сравнението в този смисъл се приема като основен и задължителен елемент от фактически състав на всеки един от двата вида дискриминация и липсата му е основание да се приеме, че не е налице по-неблагоприятно третиране на жалбоподателя спрямо „друго лице при сравними сходни обстоятелства“ или „чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или

практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдан/а с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими”. В процесния случай, както и правилно е отбелязала КЗД, законодателят не е дал легално определение на защитения признак "лично положение" и за разлика от другите защитени признаци, които са трайни, същностни характеристики на човека, защитеният признак "лично положение" няма еднозначно, изначално прието в закона обективно съдържание. Това предполага и налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния (материален и персонален) обхват на закона и именно въз основа на този белег то да е поставено в по-неблагоприятно, неравностойно положение в сравнение с друго лице, което се намира в сходно на него положение, но не притежава този белег. В случая Б. не е представила относими доказателства, както и не посочила лица за сравнение като „лично положение“ и „семеино положение“, от които да се направи обоснован извод, че е била неблагоприятно третирана и като жена-майка на две деца, които отглежда сама, без фактическа и финансова помощ от другото, без живи родители. Идентично е и по отношение на признака „обществено положение“, който също не е изрично дефиниран в ЗЗДискр., но най-общо може да се определи като мястото, което едно лице заема в структурата на даден социум и е израз на отношението, оценката, която обществото дава на това лице във връзка с неговото поведение и функции. Като обществено положение и като лице, заемащо висша публична длъжност, Б. е посочила, че е била неблагоприятно третирана. Същевременно не е посочила лица за сравнение. По отношение на признака „пол“ Б. е посочила, че отказът да бъде извършена проверка по подадените от нея жалби и сигнали, съдържащи данни за дискриминация и предприетите от нейна страна действия за защита от дискриминация, е в пряка връзка с пола ѝ и засяга не само нея, но и голяма част от българските жени. По признаци „образование“ и „убеждения“ жалбоподателката е посочила, че е била неблагоприятно третирана и като юрист. Изложила е твърдения за тормоз, злоупотреба с власт и за незаконосъобразни действия на ръководител на държавна институция, вместо извършване на проверка и разкриване на обективната истина от страна на публични органи, била уволнена, без да бъде дори изслушана или да ѝ бъде дадена възможност за представяне на обяснения. Жалбоподателката обаче не е обосновала взаимовръзка между признака и конкретни деяния на заинтересованите страни.

От събраните писмени и гласни доказателства в производството пред КЗД, не може да се открие съдържанието на посочените защитени признаци във връзка с оплакванията и твърденията на жалбоподателката. Няма посочени лица за сравнение. При това положение, законосъобразно административният орган е оставил оплакванията без уважение.

Както бе посочено по-горе, императивно условие, за да се констатира наличието на дискриминация, е необходимо коректно да бъдат посочени лица за сравнение, поставени в по-благоприятни условия от друго лице или група лица, намиращи се в сходно с тяхното положение на базата на признаците по чл. 4 ал. 1 от ЗЗДискр. Неравното третиране се установява на принципа на сравнението. Сравнението в този смисъл се приема като основен и задължителен елемент от фактическия състав на всеки един от двата вида дискриминация и наличието му е основание да се приеме или не, че е налице по-неблагоприятно третиране на едно лице спрямо друго лице при

сравними сходни обстоятелства. В случая жалбоподателката не е посочила лице или лица за сравнение във връзка с нейните оплаквания, които да са поставени в по-благоприятно положение в сравнение с нея от страна на ответните страни. Следователно не може да бъде споделена тезата за различно третиране спрямо жалбоподателката, доколкото не са събрани доказателства други лица в сравнимо сходно положение с жалбоподателката да са били поставени в по-благоприятно положение от нея.

Неоснователни са възраженията в жалбата, касаещи произнасяне на КЗД „свръх петитум“ и излизане извън предметната компетентност. Видно от жалбата на Б., както и от уточнението към жалбата, Комисията е обсъждала наведените в нея твърдения, както и изричното посочване, че бездействието от страна на държавни служители и институции и отказът им да извършат проверки при данни за дискриминация, тормоз и преследване от страна на работодателя ми и да изпълнят законоустановени техни задължения, е тормоз, който силно е накърнил достойнството ѝ и уронил професионалната ѝ репутация. Съгласно чл. 5 от ЗЗДискр., тормозът и преследването се смятат за дискриминация. Съобразно § 1, т. 1 от ЗЗДискр. тормоз е всяко нежелано поведение на основата на признаците на чл. 4 ал. 1 от ЗЗДискр., изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда. Преследването по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр. изисква неблагоприятното третиране или неблагоприятната последица да са в отговор на предприети от страна на лицето действия по защита от дискриминация. В процесния случай от доказателствата по делото не се установява по никакъв начин наличието на дискриминационно третиране от страна на заинтересованите страни на посочените от Б. основания - „тормоз“ и „преследване“ по смисъла на ЗЗДискр. вследствие на изпратените от Б. сигнали и жалби до ответните страни в настоящото производство. Само личните възприятия на жалбоподателката, не могат да обосноват наличие на нарушение на ЗЗДискр.

В крайна сметка, настоящия състав счита, че от ангажираните по делото доказателства не може да се направи обоснован извод, че по отношение на жалбоподателката е налице нарушение на разпоредбите на Глава втора, Раздел I „Защита при упражняване правото на труд“ по чл. 17, чл. 18 и чл. 23, ал. 1 от ЗЗДискр. В разпоредбата на чл. 9 от ЗЗДискр., е транспонирана Директива 2000/43 на ЕС относно тежестта на доказване в производството за защита от дискриминация, след като страната, която твърди, че представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен. След доказване на твърденията, от които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, доказателствената тежест се прехвърля на ответната страна. В случая в тежест на жалбоподателя е да представи факти, от които може да се направи предположение, че равното третиране е нарушено. Този принцип за доказателствената тежест в производството по установяване на дискриминация съответства на чл.10 от Директива 2000/78/ЕО. От събраните в хода на производството факти и доказателства, правилно е прието от КЗД, че не е преодоляна първоначалната доказателствена тежест по смисъла на чл. 9 от ЗЗДискр., въпреки дадената възможност на жалбоподателката в хода на производството. За да бъде установено дискриминационно третиране на едно лице, спрямо друго е необходимо да се установи обективно наличен противоположен резултат за това лице,

при упражняването на някаква дейност или при не извършването на определена дейност и то именно заради наличен негов признак или няколко признаци от подробно изброените в чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. В хода на производството пред КЗД и пред АССГ не се събраха доказателства за извършването на действия, бездействия или демонстриране по друг начин от страна на заинтересованите страни на поведение, което може да се квалифицира като проявена дискриминация срещу жалбоподателката по някой от защитените в разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.

В заключение следва да се посочи, че след преценка на решението на КЗД и анализа на събраните по преписката и делото доказателства, съдът счита, че съдържанието на акта сочи, че КЗД е проверила и преценила събраните по преписката доказателства съгласно чл. 36, ал. 3 от АПК, а в изпълнение на чл. 35 от АПК е обсъдила обясненията и възраженията на страните. С оглед изложеното, настоящият съдебен състав счита, че КЗД е изпълнила регламентираната процедура, като е осигурила в пълна степен правото на защита на страните. Установените в административното производство факти се подкрепят от доказателствения материал, поради което се възприемат от настоящия съдебен състав като доказани и съответстващи на обективната истина.

Следователно, не е налице твърдяната от жалбоподателя незаконосъобразност. В хода на настоящото производство не се установиха други нарушения на административнопроизводствените правила, които да представляват самостоятелно основание за отмяна на процесното решение.

Въз основа на изложеното и като провери законосъобразността на оспорения акт по реда на чл. 168 от АПК, съдът приема, че същият е законосъобразен, като издаден в съответствие с процесуалните правила и материалноправните разпоредби. А жалбата като неоснователна, да се отхвърли.

По разноските:

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя разноски не се дължат.

Ответникът, заинтересованата страна Министерство на финансите и заинтересованата страна Министерски съвет, претендират разноски за юрисконсултско възнаграждение. Предвид изхода на делото, такива им се дължат. При определяне размера на разноските, съдът съобрази разпоредбите на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ. В тази връзка, като съобрази фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника - юрисконсулт при разглеждане на делото, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на ответника, заинтересованата страна Министерство на финансите и заинтересованата страна Министерски съвет, следва да се присъдят разноски в размер на по 100,00 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 59 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б. Б., срещу Решение № 277/20.05.2022 г., постановено по преписка № 84/2020 г. на Комисия за защита от дискриминация /КЗД/ петчленен разширен заседателен състав.

ОСЪЖДА А. Б. Б., с ЕГН [ЕГН] **ДА ЗАПЛАТИ** на Комисия за защита от

дискриминация сумата от 100,00 лв., направени по делото разноси за юрисконсулско възнаграждение.

ОСЪЖДА А. Б. Б., с ЕГН [ЕГН] **ДА ЗАПЛАТИ** на Министерски съвет сумата от 100,00 лв., направени по делото разноси за юрисконсулско възнаграждение.

ОСЪЖДА А. Б. Б., с ЕГН [ЕГН] **ДА ЗАПЛАТИ** на Министерство на финансите сумата от 100,00 лв., направени по делото разноси за юрисконсулско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: